1e Jaargang, nummer 18, 28 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Dogmatiek van C. Steenblok - 2, en Reformatie en Institutie IV

DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK - 2

C. Steenblok besprak de brede weg die ten verderve leidt als een weg waarop de mens dienstbaar wordt tot de zonde en tot de wereld, zijn leven uitlevende in zijn geestelijke doodstaat. Hij bespreekt dan ook het smalle pad waarop de zelfontwording en zelfverloochening dient plaats te vinden, de ware zelfdoding. (In zijn artikel De Nauwe Weg, in de Wachter Sions, 22/1/1954)

Hij wijst op Zefanja 3, dat er maar een arm en ellendig volk zou overblijven. Hij waarschuwt tegen de leer die de zondaar zomaar tot Jezus brengt en vals gerust stelt, zonder ontdekt te zijn aan de zondekennis, wat F. Mallan overigens de donkere bruid noemde. Zonder de zondenkennis, de donkere bruid, is er geen weg tot Jezus, en komt men tot een andere Jezus en een ander evangelie. De mens moet wedergeboren worden in de zondekennis. C. Steenblok streed daarom tegen het algemene genade-aanbod voor allen, de beloften voor alle hoorders. (De Wachter Sions, 5/3/1954, in het artikel ‘Een arm volk’)

Voor de belofte moet de mens de eigen kracht verliezen en arm gemaakt moeten worden, stelt C. Steenblok. Vandaag zien we dit in de wereld geheel omgedraaid. De man komt tot de bruid in eigen kracht, zo rijk mogelijk, Laodiceaans, pretenderende van alles te zijn en nergens gebrek aan te hebben. Zo komt de man dus tot een gehele andere bruid, namelijk die des duivels.

De mens moet eerst van zichzelf walgen, stelt C. Steenblok, anders zit de mens nog vol met zelfbedrog. Door deze ontdekkingen aan de zondekennis en zijn verlorenheid moet de mens het dan gaan uitroepen dat het buiten hoop is voor zijn ziel, stelt C. Steenblok. Dit gebeurt als de mens krachteloos wordt gemaakt. Pas dan komt God de mens tegemoet, als de mens een verbrijzelde ziel heeft, ontdekt is aan de onwaardigheid en verlorenheid in zichzelf. Op deze weg, stelt C. Steenblok, worden ze armer en gebrekvoller, opdat ze geestelijk tot leven komen. Jezus onderging dit alles zonder de weerstand van de mannelijke kracht, stelde C. Steenblok.

‘Ik ben geen man, maar een rode, een wilde,’ zegt het Aramees en Hebreeuws in Psalm 22:7. Dat is degene die de zondekennis heeft ontdekt, de donkere bruid. De mens komt verzwakt tot haar, niet opschepperig protsend als een Laodiceaan. Zo is er wedergeboorte voor de mens. Dan pas gaat de mens beseffen wat het leven van Jezus daadwerkelijk inhoudt, zijn lijden en sterven. Hierin kan de mens tot het geheimenis van de wederliefde komen, stelt C. Steenblok. (16/4/1954)

Deze wederliefde is de bekering door de heilzame afkeer van de zonde en een lust en liefde tot de geboden, waar C. Steenblok op wijst. Hij noemt dit het ware vermaak in de geboden naar de inwendige mens. Hij stelt dat het geloof een worsteling is met de zonde en de dood. Dat is een dagelijkse oefening. Daar is een andere dorst en honger, naar de wijsheid, genieting en godsdienst der wereld, die de mens moet overwinnen, want die is dwaasheid bij God, die zich voedt met de zwijnendraf der aarde. C. Steenblok waarschuwt tegen de ingebeelde godsdienst en het vermeende Christusbezit waarmee ze roemen in hun rijkdom. Het leven roept om diepte, anders is het slechts de dood.

Begin 1954 wees C. Steenblok op het ongenoegen des Heeren over de ongerechtigheid des lands. Dit ongenoegen kwam met dreigingen en roepstemmen. Hij wees erop dat God’s geduchte toorn steeds groter werd, en dat daarom vreze des Heeren en vernedering van belang waren.

C. Steenblok noemde de bruid als de kroon op alle strijd. (De Wachter Sions, 21/10/1955) De mens komt niet zomaar tot Jezus en ook niet zomaar tot de donkere bruid, want hij moet daar strijd voor leveren, aan zichzelf sterven op het strijdveld. De wereldse, Laodiceaanse mens is met een andere Jezus en een andere bruid weggelopen, met een ander evangelie. Het is het dingbegrip wat ze boven het functiebegrip hebben geplaatst, en zo ook de functie hebben veranderd, waartoe de mens der wetteloosheid zou komen, om tijden en wet te veranderen, om het dagelijkse offer te staken. C. Steenblok stelde dat na het zure het zoet volgt, maar dat achter het zoet vaak weer al spoedig het zure en bittere komt, opdat het vlees niet zou groeien. (10/2/1956) Het ligt in de leer van Steenblok om tegen de voorwerpelijkheid te strijden, om zo te

komen tot de onderwerpelijkheid. Vandaar dat hij deze dingen in diepte bespreekt, en ze leidt tot de diepere betekenis ervan, opdat geen schakel zal ontbreken in het hemelse sieraad. Er is geen snel paard in zijn leer wat naar Jezus leidt. Alles gaat traag en diep, en slaat zo niets over, zodat het vlees geen inmeng kan hebben. Het vlees is overmoedig en bedrieglijk, en praat de zonde goed. Het vlees is vol met gladde, snelle tongen.

C. Steenblok dooft de valse lichten uit in zijn ontmaskerings-betogen.

REFORMATIE EN INSTITUTIE IV

Men heeft steden gebouwd in deze woestenijen, in deze woestijnen, terwijl men verder had moeten trekken. Men heeft snelwegen gebouwd tot de bruid en tot Jezus. Zondianië. Deze steden zullen door de Heere ingenomen moeten worden. Ook in het werk van C. Steenblok waren er twee slangen aanwezig : een goede en een slechte, zoals ook in het werk van Calvijn. Er is en was ook een valse zondekennis. Er zijn geen snelle wegen tot de donkere bruid van de zondekennis. Ook niet in de dogmatiek van C. Steenblok. De bruid, de koningin, is als de kroon op alle strijd, stelde C. Steenblok. Er is geen snelle wedergeboorte. Men trekt voortdurend Jezus-kaarten in de stad. Ze hebben veel te veel Jezus-kaarten in het spel aangebracht. Je vindt het op alle hoeken van de straat en het wordt goed verkocht. Genade verkoopt goed. Zondekennis niet, maar de stad heeft haar eigen zondekennis, haar eigen bruid, haar eigen koningin, en daar hoeft men niet voor te strijden. Men slaat de dogmatiek van C. Steenblok over, en ook Calvijn's ingewikkelde dogmatiek, want die is zeker niet simpel. TULIP is maar een lauw en laf, gemakszuchtig aftreksel.

Daarom neemt de Heere de steden van de zondianen in. De urim en de thummim, het toetsen, zijn de weg tot de donkere bruid waarin wedergeboorte is. De schepping is nog niet gekomen. De plagen zijn gekomen tot de Zondiaanse steden in de woestijn, waar groot kwaad wordt verricht, tegen mens, kind en dier, tegen de gehele natuur. De zondiaan kan niet met succes strijden tegen de natuur. De natuur zal de zondiaan overweldigen.

Het toetsen is de weg tot de bruid van de zondekennis waarin de mens wedergeboren wordt, maar de mens heeft het toetsen ontleerd. Ook de zondiaanse stad heeft haar eigen toetsen. Het zijn dwangmiddelen en eigenaardige maatregelen om de mens op haar dwaalwegen mee te sleuren, alhoewel het heenwijst op de hemelse wegen. Het zijn vreemde afschilderingen, vage bespiegelingen, verdraaid door de wind. Het is een doolhof voor de mens. Het zondiaanse zaad is gezaaid op de akkers van het vlees, en de mens heeft verderf geoogst, maar ziet het niet of wil het niet zien, of heeft deze dingen op zijn eigen manier uitgebuit. Geen snelwegen tot de bruid van zondekennis, en daar rijdt je ook niet snel doorheen. Daarom breekt de Heere deze snelwegen af, en ook de wolkenkrabbers tot de hemel, de zondiaanse torens.

Wat zijn ze geleerd, hè, de zondianen. Wat weten ze alles goed, hè ? Zondiaanse geleerdheid. Professioneel geworden in de zonde, deskundig. Ze verschuilen zichzelf achter schuilwoorden, achter vakwoorden, van hun vak : de zonde. Ze zijn dienstbaar geworden tot de zonde, en zo ook godsdienstig. Dan moet de lange weg weer zichtbaar gemaakt worden, de smalle weg, en die mag ook niet even snel door het toetsen heengaan. De mens moet de urim en de thummim leren kennen. De mens moet het oefenen. De mens moet alles opgeven om deze hemelse toetsstenen te vinden. Die laten zich niet zomaar vinden. De kennis erover is verborgen, als het verborgen manna. Het is alleen voor de overwinnaars. De bruid is de kroon van de strijd, stelt C. Steenblok. De strijd is dus de weg. Niet zomaar genade. Dat is een toetsstrijd, want je mag niet zomaar strijden. Dan zou je een blinde vuistvechter zijn. Vandaar dat we ook komen tot het beginsel van de leer van Calvijn : de ontmaskering, maar hoe doe je dat ? Je wilt niet op de Heere vooruitlopen. Calvijn waarschuwde tegen de ijdele nieuwsgierigheid. Hemel, hel, de zondianen weten er alles van. Ze hebben alles al in kannen en kruiken. Hun ijdele nieuwsgierigheid kent geen grenzen. Ze zijn niet voorzichtig als slangen. Het zijn varkens.

De Vreze des Heeren, de voorzichtigheid, de voorzorg, is het beginsel van alle dingen. Zonder de vreze des Heeren is het onmogelijk de Heere behagelijk te wezen, en onmogelijk om te toetsen. Zonder de Vreze des Heeren grijpt de mens te snel toe. Daarom is dit iets wat geleerd en geoefend dient te worden. Het is niet zomaar eerbiedigheid. Er zijn zoveel afgoden waaraan de mens eerbiedig is. Dat is juist een gebrek aan de Vreze des Heeren. Het is toetsmatigheid, grondig blijven doortoetsen, volhardend blijven doortoetsen, als Jakob op Pniël, tot verbrokenheid, en dan pas kan de mens onderwezen worden in de zondekennis en komt de mens tot de donkere bruid voor wedergeboorte. Pas dan gaat de mens zicht krijgen op het Jezus-principe en daartoe de sleutels krijgen. Dan moet je de Jezus van de stad, de zondiaanse Jezus, of zoals Calvijn het stelde : 'de Jezus-voor-de-sier', achterlaten.
